

Der er endnu en tredje Ting, som jeg synes hører til dem, man maatte kende. Det siges, at en Sergent havde givet Rekrutterne en saadan Stroppetur, at de vare nær ved at falde, og at to af dem straks maatte paa Sygehuset, og den ene døde saa fem Dage efter, og den anden døde ogsaa kort efter. Det er umuligt at tænke sig, at der ved en Bataillon skulde gaa saadanne Ting i Svang, og derfor betvivler jeg, det er sket, men jeg haaber, at Oplysninger maa komme frem. Med Hensyn til Officerernes Stilling skal jeg ikke sige noget, jeg kender ikke noget til Officerernes Stilling. Hvis det, som her er fremført, er rigtigt, finder jeg ganske sikkert, at det er noget, som bør paatales og ikke kan paatales for strengt. Imidlertid vil jeg hertil føje, at det Skudsmaal, man almindelig hører om Oberstløjtnant Sønderøxe, er virkelig ikke det, som er kommet til Orde her i Dag, ikke saa meget fra den ærede Forespørger, som i, hvad der er lagt ind fra anden Side. Det Skudsmaal, der gives ham, er, at han er en flink og human Officer, strengt pligt-opfyldende til det yderste. Maaske han her er gaaet for vidt. Han maa stoppes, det er klart, hvis han i sin Nidkærlighed for at faa dygtige Soldater er gaaet for vidt. At der er faldet en Del er meget rigtigt, der er faldet nogle ved Indmarchen til Viborg, men hvis det er saa stor en Ulykke, at man kan sige, at en Forespørgsel burde frem desangaaende, vilde man nok faa en saadan om de fleste Afdelinger, thi naar en Bataillon paa en varm Sommerdag marcherer i Ly af et Hegn med Solen lige paa og i Støv, kan det meget vel ske, at enkelte kunne falde, men det vil næppe være dem til Skade. Jeg har i det mindste forespurgt hos Folk, som jeg maa anse som rette vedkommende, om der ud af en saadan March kom Sygdom eller noget værre, og dertil er svaret bestemt nej.

Jeg glæder mig over, at vi fra alle Sider ere inde paa, at Vidnerne maa frem, og jeg haaber ogsaa, at den højtærede Krigsminister vil lægge det saadan til Rette, at Vidnesbyrdene virkelig komme naturlig frem uden Tvang, og saaledes, at naar det kræves af Vidnerne, at Eden skal aflægges, de da af egen Magtfuldkommenhed kunne komme frem og sige: Jeg aflægger Eden, fordi jeg anser det for rigtigt, hvad jeg har sagt.

Men jeg vil føje til, at hvis det ender med — lad os sætte de forskellige Tilfælde — at vedkommende Vidner have været for raske, og, naar det kommer til Stykket,

ikke bestemt kunne bekræfte, hvad de have sagt, og det falder tilbage, saa har denne Forespørgsel til Dels forfejlet sit Maal, men den har tillige gjort stor Uret mod dem, som ved Forespørgslen ere stillede i Gabestokken. Her er Spillet paa ingen Maade lige. Der vil jo gaa temmelig lang Tid, inden denne Undersøgelse finder Sted, og i den Tid vil man baade i Bladene og i Agitationen slaa en hel Del Slag efter de Antydninger, her ere gjorte, og hvis Rigtighed dog ikke er bevist. Hvis Udfaldet imidlertid skulde blive, som jeg her forudsatte, vil jeg dog ønske, at de vedkommende maa faa en Oprejsning saaledes, at det paa en eller anden Maade bliver Offentligheden bekendt, at Anklagen mod dem ikke har været rigtig og saaledes, at de kunne faa deres Navne rensede, thi indtil Dommen falder, maa de i Virkeligheden gaa og bære paa denne Plet. Jeg vil derfor sige, at jeg synes, at Forespørgslen har været for haard mod dem efter det, som er fremkommet, allerede i de Følger, den vil faa, inden Dommen falder. Jeg var den ærede Forespørger taknemmelig for, at han ikke nævnedes Navnene i sit første Foredrag, og jeg vilde ønske, han heller ikke havde gjort det i det senere som Følge af de Opfordringer, der, saa vidt jeg kunde høre — jeg lagde ikke nøje Mærke dertil — kom til ham om at nævne dem; det kunde jo i ethvert Tilfælde have været sparet, da Oplysningerne jo skulle frem gennem selve Ministeriet. Han skulde ikke være faldet ud af den sikre Stilling, han først indtog, ved kun at nævne Oberstens Navn. Hvis han var bleven ved det, vilde det vistnok have gavnet Sagen, især hvis det skulde vise sig, at noget af det, han har fremført, var mindre rigtigt.

**J. H. Jensen:** Naar det ærede Medlem før udtalte, at jeg ikke havde ønsket at faa disse Underofficerer og Officerer straffede, som havde gjort sig skyldige i Myndighedsmisbrug, troede jeg for Resten, at jeg der var i Overensstemmelse med den ærede Forespørger. Nu hører jeg imidlertid, at det ikke er saa, at han der synes at have en anden Opfattelse end jeg, men i ethvert Tilfælde indtager jeg endnu det samme Standpunkt og mener, at det alligevel vilde være vel haardt at straffe den enkelte, idet der jo var flere andre paa andre Pladser, som burde dele Skæbne med ham. Det kan jeg ikke komme bort fra, og jeg blev bestyrket i denne Formening ved den ærede Forespørgers sidste Udtalelse. Da jeg havde Ordet første